

«Τρεις ψηλές γυναίκες»

Αλήθεια, πέρασαν 19 χρόνια από τότε που η Τζένη Γαϊτανοπούλου, η Αννίτα Σαντοριναίου και η Στέλα Φυρογένη έπαιζαν τις «Τρεις ψηλές γυναίκες» του Άλμπι στον ΘΟΚ. Στη νέα παραγωγή του Μάριου Μεττή η Αννίτα Σαντοριναίου έχει μετακινηθεί από τον ρόλο της Γυναίκας 52 ετών στον ρόλο της Γυναίκας 92 ετών, η Στέλα Φυρογένη έχει μετακινηθεί από τον ρόλο της Γυναίκας 26 ετών στον ρόλο της Γυναίκας 52 ετών, η Νιόβη Χαραλάμπους έχει πάρει τον ρόλο της Γυναίκας 26 ετών. Και η ωραία Τζένη δεν παίζει. Κι εγώ ως θεατής, από γυναίκα 42 ετών έγινα γυναίκα 61. Όλοι μας μετακινηθήκαμε μερικές θέσεις... πέρα.

Τα πιο πάνω αποδίδουν την ουσία του έργου του Έντουαρντ Άλμπι. Η μετακίνηση των ανθρώπων στον άξονα του χρόνου. Η άτροπος πορεία. Οι απώλειες, η φθορά, οι μεταλλάξεις. Το αναπόφευκτο, που όμως φαίνεται απίθανο, όταν βρίσκεσαι στην αρχή του δρόμου. Αν κοιτάς από την άλλη, αντίθετη άκρη, το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής χάνεται στην ομίχλη της λήθης, από την οποία εξέχουν οι κορυφές των συνειδητά ή υποσυνειδητά επιλεγμένων αναμνήσεων. Κι εκείνη η μέση ηλικία, που τα ξέρει όλα, που θυμάται τις απαιτήσεις της νιότης, βιώνει την ακύρωσή τους και γνωρίζει γι' αυτό που διαφαίνεται στο τέρμα. Στο δεύτερο μέρος του έργου του ο Άλμπι θέλει να σταθεί μπροστά σ' έναν υπαρξιακό καθρέφτη και να πει αυτές τις αλήθειες, με τον ευφυή του τρόπο, με την ουσιαστική βοήθεια του χιούμορ. Κοιταζόμεστε στον ίδιο καθρέφτη, και ταυτόχρονα καταλαβαίνουμε ότι η τόλμη του συγγραφέα είναι προϊόν του πανανθρώπινου, υπαρξιακού τρόμου. Οι τρεις γυναίκες είναι οι τρεις υποστάσεις της ίδιας μορφής. Οι συμβολισμοί του δεύτερου μέρους πηγάζουν από τον πικρό και καυστικό ρεαλισμό του πρώτου. Το πορτρέτο

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

της γηραιάς κυρίας, έτοιμης να τερματίσει τον δρόμο της ύπαρξής της, είναι δοσμένο σε γκρο πλαν, όπου η κάθε λεπτομέρεια (χαρακτήρα, πνευματικής και σωματικής κατάστασης, ιδεοληψιών) φαίνεται σε μεγέθυνση.

Ο Μάριος Μεττής είναι τολμηρός και έξυπνος σκηνοθέτης, που συλλαμβάνει αλάνθαστα την αισθητική του έργου που ανεβάζει. Είχε μαζί του την dream team του κυπριακού θεάτρου. Οι πρωταγωνίστριές του ήταν αστείες, τραγικές, κομψές, με υποκριτικό εργαλείο σε τέλεια λειτουργική κατάσταση, ικανές να αναδείξουν την κάθε ατάκα του κειμένου. Το κείμενο του Άλμπι είναι λαμπρό και πρόσφορο μόνο για ηθοποιούς τέτοιου βεληνεκούς. Η παράσταση ήταν... καταδικασμένη σε επιτυχία, την οποία περιμέναμε όλοι. Όμως ο σκηνοθέτης είχε και μια έξτρα προσφορά. Αυτό που δεν περιμέναμε ήταν το πλαίσιο στο οποίο τοποθέτησε την παράσταση. Ο Γιάννης Καραούλης (ο Πέτρος που εδώ και μήνες κάνει «Μεγάλο περίπατο» στη σκηνή του ΘΟΚ) τραγουδά στην αρχή και στο τέλος της κάθε πράξης, πολύ ωραία, πολύ θεατρικά, εξοικειώνοντας το κοινό με τη θεματική του έργου μέσω της θεματικής και του ύφους των τραγουδιών του. Μ' αυτόν τον τρόπο ο σκηνοθέτης ημερεύει το τραγικό, προσθέτει γλυκιά θλίψη και θλιμμένο χιούμορ σ' εκείνα που υπάρχουν στο κείμενο και ενισχύει την αισθητική συνοχή της παράστασης. Της ωραίας παράστασης.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ